

також відзначає покращення відносин Київського патріархату з Віктором Януковичем.

За словами Святійшого Патріарха Київського і Русі-України Філарета, Українська православна церква (Київський і Московський патріархати разом із УАПЦ) є найбільшою православною церквою світу, однак нині Українська православна церква Московського Патріархату не є повністю незалежною від Російської православної церкви, яка намагається будь-що зберегти юрисдикцію над УПЦ МП. Тому й точиться така жорстока боротьба за Україну. Якщо нашу церкву буде визнано автокефальною, то Російська вже не буде найбільшою.

Незважаючи на складну релігійну ситуацію в країні, на цьому етапі суспільно-духовного життя нав'язування релігії з боку влади немає. Кожен громадянин має власний вибір щодо релігії. Ніхто не має права втручатися в особисте життя людей і забороняти щось на духовному рівні. Отже, хоча в Україні й поділено церкву на декілька парафій, проте свобода вибору наявна.

Зелик В.
НМетАУ

ТЕНДЕНЦИИ РАЗВИТИЯ ОТНОШЕНИЙ УКРАИНЫ С РОССИЕЙ В НЕФТЕГАЗОВОЙ СФЕРЕ В XXI ВЕКЕ

Украина и Россия имеют общую многолетнюю историю, сходную культуру, обычаи, менталитет и религию, общие экономические интересы и выгодное территориальное местоположение, что, естественно, является благоприятной почвой для сотрудничества. Наши страны вели партнерскую деятельность на протяжении многих лет, что подтверждается рядом исторических фактов и договоров.

К сожалению, на сегодняшний день отношения между нашими государствами можно охарактеризовать как сложные и напряженные. Для Украины проблема взаимодействия с Россией стоит достаточно остро: проблема газовой задолженности; сдерживание Россией товарооборота (в марте 2000 г. по инициативе российского Фонда трубной промышленности началось антидемпинговое расследование по экспорту в РФ украин-

ских труб); вопросы аренды Черноморским флотом Российской Федерации базы в Севастополе, статуса Азово-Керченской акватории. Данные проблемы ставят под угрозу экономическую и территориальную безопасность нашей страны, почему и являются актуальными, требующими немедленного решения.

Здесь наблюдаются следующие тенденции. В настоящее время политика структурной перестройки экспорта нефти РФ состоит в полном или частичном отказе поставлять сырую нефть в Западную Европу через территории республик бывшего СССР и некоторые страны Восточной Европы и в полном или почти полном переходе к экспорту сырой нефти через российские морские порты. Существующая привязка экспортных поставок российской нефти в Европу к транзиту через страны СНГ и Восточной Европы в некотором смысле вынуждена. В советские времена система нефтеснабжения республик СССР и входящих в советский военный и экономический блок стран Восточной Европы строилась как единое целое, где стержнем являлся нефтепровод, на который «сажались» нефтеперерабатывающие заводы в местах потребления нефтепродуктов. Естественно, зависеть от капризов вчерашних союзников российским экспортерам никак не хотелось, поэтому, как только появилась возможность, началось строительство новых трубопроводов, обходящих транзитные государства. Однако сегодня Россия продолжает использовать газопроводы, расположенные на территории Украины для транзита газа в Европу. Этот конфликт назревал еще с 1993 года, однако за 19 лет Украина так и не приблизилась к тому, чтобы избавиться от энергетической зависимости от России, хотя наша страна имеет все необходимые к этому предпосылки. На территории Украины есть три нефтегазоносных региона, которые, по прогнозам геологов, не используются на полную мощность и имеют определенный потенциал, позволяющий при дальнейшем исследовании и разработке увеличить объемы добычи. Кроме того, климат нашей страны позволяет использовать такие альтернативные источники энергии, как ветрогенераторы и солнечные батареи.

Вследствие того, что данные инновации пока не приобрели должного масштаба на практике, а их внедрение требует затрат времени и материальных средств, Украина все ещё зависит от ресурсов России.

Последня пока также не может обойтись без украинского трубопровода, а значит, нужно, наконец, найти эффективный алгоритм отношений с Россией, ориентированный не на конфронтацию, а на взаимовыгодное сотрудничество.

Мальцев Д.
НТУ «ХПИ»

ФІНАНСОВЕ СТАНОВИЩЕ УКРАЇНИ В РОКИ НЕЗАЛЕЖНОСТІ

Фінансове становище країни – це один із найважливіших показників, який водночас характеризує соціально-економічне становище. Помилка однієї чи декількох осіб зумовлює жахливі наслідки для багатьох людей, її відчують на собі багато родин. Щоб зрозуміти причини нинішньої фінансової нестабільності України варто уважно проаналізувати, як розвивалася ситуація протягом останніх 20 років.

Радянський уряд нерационально використовував капітал України. У Радянській Україні виготовляли тільки 20 % готового продукту. Значну частку становив військово-промисловий комплекс, який після 1991 р. став фактично непотрібним. На початку 90-х активно розвивається кримінал, що накопичує капітал. Ці чинники спричинили гіперінфляцію (до 10 250% 1993 р. порівняно з попереднім роком). Перший уряд незалежної України не був підготовлений для управління державою з ринковою економікою, адже сам готувався до управління командно-адміністративною економікою. Відбулися девальвація карбованця й масове скорочення виробництва: вуглевидобуток скоротився зі 165 млн. т 1990 р. до 94 млн. т 1994 р., промислове виробництво – на 28 %, сільськогосподарське виробництво – на 17 %.

У 1994–1995 рр. НБУ та уряд ужили низку заходів, спрямованих на подолання інфляції, а саме: у загальноекономічній політиці проголошено курс на макроекономічну стабілізацію, на прискорення ринкових реформ і формування ринкового механізму функціонування економіки; у